

finestra

Nadya Tolokonnikova

“El potent missatge de Pussy Riot
a Vladímir Putin”

Ted Talk, Vancouver BC
abril de 2023

Fotografia: Ted Talk

Nascuda al 1989, Nadya Tolokonnikova és una de les integrants del grup activista Pussy Riot, que amb la seva música i performances fa accions reivindicatives en pro de la democràcia i la llibertat, tot denunciant el règim autoritari de Vladímir Putin a Rússia. Detinguda diverses vegades, el seu nom va agafar especial relleu arran de ser condemnada a dos anys de presó. En sortir-ne, lluny de reduir el seu compromís, Tolokonnikova ha seguit lluitant per la democràcia a Rússia, tot oposant-se a la invasió d'Ucraïna. Viu a l'exili al Canadà des d'on segueix amb el seu activisme.

Si us plau, aixequem-vos. Si podeu. Gràcies.

Vull que us sentiu com em sentia jo, quan estava sent condemnada. És el 17 d'agost de 2012. Estic emmanillada i estic dempeus quatre hores llargues mentre el jutge llegeix la meva sentència. Sou a una petita gàbia i esteu envoltats de deu guàrdies de presó amb passamuntanyes. També hi ha un gos guardià que us borda encolerit perquè està entrenat per sospitar de qui fa olor de presó. Fins i tot un gosset simpàtic està enfadat amb mi.

Estic desposseïda de la meva humanitat. Estic reduïda a no ser res més que una presonera. Tinc vint-i-dos anys i faig olor de presó. El fiscal em demana tres anys. El meu delictes es considera greu i això significa que el jutge pot sentenciar-me a fins a set anys de presó.

I mentre estic aquí emmanillada darrere les reixes, medito: una sola persona pot canviar el món? Fins i tot, val la pena intentar-ho? O m'estic menant al fracàs? Seré capaç de realitzar els meus somnis, o m'esclafarà irremeiablement el sistema?

Vaig fugir de casa quan tenia setze anys. Vaig pujar a un avió, me'n vaig anar de Sibèria a Moscou. Tenia setze anys i era una somniadora. I sabia que volia dues coses a la vida. Volia poder somiar salvatgement i poder fer realitat els meus somnis utòpics. Per això, sabia que havia d'estar a Moscou.

Estudiava filosofia i robava menjar i roba per sobreviure. Quan vaig fer els vint-i-dos anys, em van arrestar per resistir a un dels dictadors més perillosos del planeta Terra. El dia de la meva detenció, la meva filla va fer quatre anys.

Ja podeu seure si voleu.

Quin és el meu delictes exactament? Vaig cantar una cançó. «*Verge Maria, si us plau, desfeu-vos de Putin*». Jo i quatre més de les Pussy Riot vam venir a la catedral de Crist Salvador, i vam predicar al poble de Rússia des del lloc sant que durant milers d'anys s'ha reservat només per als predicadors mascles i, en particular, al patriarca de l'Església Ortodoxa Russa, que avui envia russos a matar i a morir a Ucraïna.

Hem aconseguit el que volíem? Aquesta pregunta me la faig mentre m'estic darrere les reixes, emmanillada. Sí i no

Vam cantar la nostra cançó el 21 de febrer de 2012. Ho vam fer en resposta a l'anunci de Putin que volia governar Rússia pràcticament de forma indefinida. Vaig deixar tot el que estava fent i em vaig prometre que dedicaria la meua vida a la resistència. Vaig sentir, en el meu si més profund, que Putin significa la mort, la tortura medieval, la punyalada a l'esquena, l'estancament, una nova edat fosca per a Rússia.

Per resistir, vam emprar la força de les nostres veus, uns passamuntanyes llampants, vestits, coratge, compromís i art escènic. Ens presentàvem a llocs públics, sense anunciar, a l'estil guerriller. Sense cap mena de permís. I actuàvem, predicàvem. Actuàvem en edificis governamentals, places, centres comercials i ens detenien gairebé cada dia, i sortíem i tornàvem a l'acció.

La nostra feina era mostrar al poble de Rússia que resistir és una opció. La regla suprema, beneïda i consagrada a la Rússia de Putin és la de sentir por. Vam decidir trencar aquesta regla. En trencar aquesta regla, vam pertorbar el joc com a

tal. Ho vam exposar com un simple joc. Vam dir que l'emperador va despullat.

Hem aconseguit el que volíem? Aquesta pregunta me la faig mentre m'estic darrere les reixes, emmanillada. Sí i no. Tal com he dit al meu comentari de cloenda, estem darrere les reixes de la presó, però som més lliures que la gent que ens encausa, perquè podem dir el que vulguem, i ells només poden dir allò que els permet la censura governamental.

Malgrat el moviment global de suport a Pussy Riot, vam ser condemnades a dos anys de presó. Tenia davant l'infern. Em van obligar a cosir uniformes policials i militars, i em vaig lesionar mentre ho feia. Però fins i tot en els moments més foscos, sabia que la nostra lluita no s'havia acabat.

Dos anys més tard, sortiria de la presó. I em trobaria amb milers de joves russos que em deien que s'havien inspirat en la nostra lluita. Durant els deu anys següents, Pussy Riot construiria la infraestructura, les eines i les xarxes d'una resistència efectiva.

Al 2014 vam iniciar Mediazona. És únic a Rússia, lliure de censura, un mitjà de comunicació independent. El 2022, vam recaptar set milions de dòlars en dos dies per a Ucraïna. Quan els drets reproductius van ser atacats als EUA, vam recaptar prop d'un milió de dòlars per a *Planned Parenthood*. Vam iniciar Unicorn DAO i vam recaptar dos milions de dòlars per a reunir art fet per dones i persones no binàries.

Tant de bo hagués pogut explicar tot això a aquella versió meua de vint-i-dos anys que estava darrere de les reixes, separada de la seva família, sense saber què passaria després.

Queda molta feina per fer. Els meus amics i familiars estan sent apallissats, empresonats, enverinats, torturats i assassinats allà a casa nostra.

El març de 2023, em van posar a la llista dels més buscats de Rússia. M'enfronto a nous càrrecs penals per l'art que vaig crear. Per què? Perquè vaig dir que l'emperador va despullat i, com que de fet està nu, ens té por.

Vam fer miques el món de les aparences i vam dir que viure una

El coratge és la capacitat d'actuar davant de la por. I alguns de nosaltres hem triat viure amb valentia

mentida és de veritat viure una mentida. I això és perillós per a qualsevol dictadura.

La raó per la qual vaig esdevenir una amenaça per al sistema, no va ser per cap poder físic real que tinc, sinó perquè el coratge és contagiós. I qualsevol acte de dir la veritat pot provocar transformacions incalculables en la consciència social. I tots tenim aquest poder. Utilitzar aquest poder és un acte moral. Aconseguir els resultats que volies, o no, però hi ha una bellesa eterna en intentar trobar la veritat, en arriscar tot el que tens per allò que és correcte, deixar de fer càlculs en benefici propi i fer un acte de fe.

El coratge és la capacitat d'actuar davant de la por. I alguns de nosaltres hem triat viure amb valentia. Per a alguns de nosaltres, no és una opció. És una qüestió de supervivència, com per als nostres amics ucraïnesos.

Vladímir Putin es va sentir intimidat quan Ucraïna va triar el camí de la llibertat i la democràcia. És per això que l'exèrcit rus bombardeja maternitats, escoles, hospitals, viola i

mata civils i llença els seus cossos a fosses comunes. Putin i tots els que li donen suport estan morts per dins i han de ser derrotats.

I ara que em trobo aquí, vull enviar un missatge directament a Vladímir Putin. De delinqüent en recerca i captura a delinqüent en recerca i captura. Vladímir Vladimirovich, els murs del Kremlin s'han convertit en els murs de la teva presó. Ja has perdut. Ho saps. Per això tens tanta por. Has perdut l'ànima. El món fa costat a Ucraïna. El món està amb la gent valenta d'Ucraïna. I en darrera instància, preguis a qui preguis, saps que està del nostre costat. Ella està al costat de la veritat.

(Aplaudiments)

I ella no perdonarà els teus crims contra la humanitat.

Ahir, el meu amic, company i camarada Vladímir Kara-Murzà va ser condemnat a vint-i-cinc anys de presó per condemnar públicament la guerra d'Ucraïna i el règim de Vladímir Putin. Va dir en la seva declaració final: «*Sé que arribarà el dia en què la foscor que envolta el nostre*

país es dissiparà. Aquest dia arribarà tan inevitablement com la primavera per substituir fins i tot l'hivern més glaçat».

I acabaré el meu discurs amb paraules de... la versió meua de vint-i-dos anys. Vaig dir al meu comentari de clausura: «*La passió, la franquesa i la ingenuïtat són superiors a la hipocresia, l'astúcia i la decència artificiosa que amaga els crims. [En rus] Obriu totes les portes, traieu-vos les xarretes, sentiu l'aroma de la llibertat amb nosaltres*». ■